

Bir de Hissetmeyi Unutsam

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Ağustos 2018

Kirli kanatlarında göğün, simgeler yağıyor rahmet adına öbek öbek, düş palazı uykuların rahmine düşen hece hece.

İnce uçlu kalemin mizacından veryansınlarımı buyur ediyorum: şekli şemali büzüşmüş yüreğin tortusu mübarek adeta her şiir.

Sıdkım sıyrılrsa da hayatın kahır alfabesinde, ben yükümlü iştiğalim: özlem de özüm de hep aldatmaca; kayıp mısraları tetikleyen ve içimdeki ölü hecelere buyur ettiğim bunca kifayetsiz özlem zinciri ki ben düşmüşüm ben kalkmışım, kimin umurunda?

Son bir harf ekliyorum güne ve lügate: lal sırların tekmiili birden devriliyor aklın kıtalarında zehir zemberek noktalamaların istilası.

Kâh ünlem oluyorum.

Kâh ünleniyorum.

Kâh üşüyorum ve üşüten aklımın sobalarında eritiyorum içimdeki buzulların köküne kibrit suyu döktüğüm.

Bir rahmete düşüyor yolum: aklımın engebelerinde uçuk nüanslar hatmediyor biteviye ki benlik derdimden uzak bizlik hikâyeler peşindeyim.

Sevdiklerime meftunum.

Ayrırım da bayram sabahında ve gözlerim ufuk hizasında içtimadayım.

Depreşen arylar var/mış kayıtsızlığın mezhebinde ben dolduruşa gelip...

Mizacı fakir adamlar var/mış kadın özelemlerine toz kondurmayan.

Bayat simitler bir de arifeden kalan: ne de olsa masayı henüz toplamadım onlar gittikten sonra.

İçimin kırıntlarına müptelayım.

Yolsuzluğun gözlemlerinde şüheda misali her redif; her gölge sahibine özlemle şiirler sunarken ve her ne hikmetse acıyla beslendiğim su götürmez bir gerçek.

Karambola giden özlemlere bakıyorum da: sözü özü bir insanlar nerelerde kaldı bu bayram sabahı?

Şimdikle örtüşen bir frekans içimdeki sol anahtarı.

Hep soldan yana derdim.

Sol yakam.

Sol izdivacı göğün denize imrendiğim.

Solladıklarım sağ rampada uçuşa geçen duygularım.

Sallapati olamaz benim mısralarım aslında benim, feveran etmesi gereken ama yine benim; sakinliğin hutbesine tutsak.

Bir kıyam bu, biliyorum güzel Allah'ım: sınıdığımı biat ben asla ikmale kalamam: hem çok çalıştım derslerimi hem de asla kopya çekmedim hayatın yapraklarına asıldığım ve bana sataşan cümlelere de bu denli müteşekkir iken.

Kirimden arındım.

Kinimle bir zamanlar çok yakındım ama ayıldım artık Rabbim.

Devasa acılar var hükümranlığında Yaratanın, sert mizaçlı insanlar var beni korkutan ve çok da sevdiğim: ama her nasılsa gerisin geri kaçtığım daha da yara almamak adına.

Belki de bir ara vermeliyim sevmeye: kimi sevsem uzağımda.

Kim ise yaka silktiğim dibinde biten bir ayrıkotu.

Bu günümü artık nasıl uyutup unutacaksam...

Ya, yarın?

Ya, diğer gün?

İlk kez, bir bayram günü yalnızım ve ilk kez acıların kuyusunda kendimi sallandırmak istiyorum boşluğa ve ulaşmak istediğim hoşluğa.

Bir beyit ısmarlasam...

Bir günü de ben öldürsem ellerimle...

Bir de hissetmeyi unutsam ve acımdan sararan çehresinde döngünün, rötuşlar yaptığım aynaya yansıyan cemalimin göz pınarları bu kadar dolu olmayı artık nasıl beceriyorsa.

Bayramlaşmaya gideceğim az sonra: önce sevecen hemşirelerle bayramlaşacağım sonra da... dilim varmıyor ama buna mecburum: ağlamak yasak bana ve üzme de sevdiğilerimi: ya, beni kim üzmeyecek?

Şefkatine ve ılıman sevecenliğine şükran duyduğum güzelliklerin peşindeyim ve güneşin sıcak atmosferinden cılkı çıkmış bir cümle kadar bezgin ve bedbin.

Ah'larımı gömdüm gömeli...

Yana yakıla ağlamayı içimde eritmeyi becerdiğimden beri...

Hep iştiğal olduklarım: hep mecburiyet babında sürüldüğüm ülkeler.

Acı coğrafyalarında bir ana kıta mıyım da yarım adalarım bu denli uzağım?

İçimin köklerinde çürüyen yetilerim ve yetim mizanseninde bu bayram gününün... ezelden beri içim yanar bayram günü oysaki bayram çocuğu olmayı hep sevmişimdir.

Şimdi daha da yatkınım acıya: daha muteber bir havası var bu sığağın ve nemin.

Serum şişesine uzak durmalıyım ve pencereyi de açmamalıyım: hani olur da içimdeki kuşlar firar eder.

Uyutmalıyım ve unutmalıyım: iyi de neyi? Unuttum bile.

Bayramın döngüsünde ben kahır değil de sevinç nidaları atmalıydım yoksa bunu da mı unuttum?

Allah kimseyi sevdiğileri ile sınamasın.

Bayramınız kutlu olsun, gönül dostlarım.